

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ISLINGTON, JAMES

Ierarhia / James Islington ; trad. din lb. engleză de Laura Nureldin. - București
: Bookzone, 2026-

vol.

ISBN 978-630-305-831-3

Vol. 1. : Voința celor mulți. - București : Bookzone, 2026. -

ISBN 978-630-305-822-1

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Redactor: **Crenguța Nicolae**

Grafician copertă: **Dacian Neagu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE WILL OF THE MANY

Copyright © 2023 by James Islington

Cover design by Faceout Studio

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

J A M E S I S L I N G T O N

VOINȚA CELOR MULTI

I E R A R H I A #1

Traducere din limba engleză de Laura Nureldin

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

RANGURI CATENIENE

RANG	PRIMEȘTE VOINȚĂ DE LA:
1. PRINCEPS	40 320 DE OAMENI
2. DIMIDIUS	20 160 DE OAMENI
3. TERTIUS	6 720 DE OAMENI
4. QUARTUS	1 680 DE OAMENI
5. QUINTUS	336 DE OAMENI
6. SEXTUS	56 DE OAMENI
7. SEPTIMUS	8 OAMENI
8. OCTAVUS	NICIUNUL

IMPERIUM SINE FINE

PARTEA I

I

ATĂRN DEASUPRA HĂULUI ȘI SINGURUL LUCRU care mă împiedică să cad sunt degetele tatălui meu, alunecoase din pricina sângelui, care mă strâng de încheietura mâinii.

El stă pe burtă, întins peste marginea stâncoasă. Mușchii îi sunt încordați. Lichidul roșu, vâscos, îi acoperă fața, brațele, hainele, tot ce pot să văd. Dar știu că mă poate trage înapoi, sus. Mă străduiesc să nu mă zbat. Am încredere în el că o să mă salveze.

Se uită peste umărul meu. În bezna ca de cerneală. În întunericul care stă să vină.

— Curaj, șoptește el.

Își picură toată durerea și speranța în acest cuvânt.

Îmi dă drumul.

— ȘTIU CĂ-ȚI SPUN MEREU SĂ GÂNDEȘTI ÎNAINTE să acționezi, spune bărbatul cu figură împietrită care stă cocârjat, față-n față cu mine, dar pentru ca jocul să avanseze, Vis, trebuie să miști una dintre pietrele astea blestemate de zei.

Îmi desprind privirea concentrată de la argintiul rece care pătrunde prin singura fereastră zăbreliată din camera gărzilor. Îi arunc adversarului meu o privire foarte iritată, ca să acopăr frântura de amintire dureroasă, apoi mă forțez să mă concentrez din nou la triumghiurile lustruite, alb-roșii, dintre noi. Piese de joc lucesc slab în flacăra mică a felinarului de pe raft care abia dacă reușește să lumineze înfruntarea noastră mai bine decât amurgul de afară.

— Ești bine?

— Foarte, răspund eu și văd cu coada ochiului cum sprâncenele stufoase ale lui Hrolf tresar. Sunt foarte bine, bătrâne. Mă gândeam doar. Încă nu mi-a venit de hac vreo sleitoare.

Nu e pic de mânie în vorbele mele. Știu că ochii lui căprui spălăciți mă privesc mijit pentru că în ei este grijă sinceră. Și știu că pur și simplu trebuie să mă întrebe.

Am un an în plus față de el de când muncesc aici, așa că se întreabă din nou dacă nu cumva mintea mi-o ia razna. Așa cum a lui a luat-o deja de ceva vreme.

Îi ignor îngrijorarea și cântăresc din priviri tabla de Fundație, calculând ce anume înseamnă noua formațiune roșie din marginea îndepărtată. O fentă, realizez imediat. O ignor. Mut trei dintre piesele mele albe într-o succesiune rapidă de mișcări și îmi asigur victoria. Lui Hrolf îi place să se laude că odată a învins un Magnus Quartus, dar cu mine nu se poate pune. Chiar și înainte ca Ierarhia – sau Republica Cateniană, așa cum trebuie să-mi tot amintesc să le spun când mă refer la ele cu voce tare – să ajungă să conducă lumea, Fundația era considerată de mulți instrumentul perfect pentru a învăța gândirea strategică abstractă. Tatăl meu a avut grijă să intru în contact cu ea încă de mic, cât de des se putea și avându-i drept adversari pe cei mai buni jucători.

Hrolf se uită chiorâș la tabla de joc, apoi la mine, după care iar la tablă.

— Mi-am pierdut concentrarea. Ai zăbovit prea mult. Practic, ai trișat, mormăie el, acceptând dezgustat înfrângerea. Știi că odată am învins un Magnus Quartus?

Răspunsul meu este întrerupt de un bubuit care se aude dinspre intrarea groasă din piatră. Hrolf și cu mine ne ridicăm în picioare, uitând de joc. Mai sunt câteva ore până când ar trebui să ne vină schimbul.

— Identifică-te, strigă Hrolf aspru, iar eu mă duc la fereastră.

Bărbatul pe care îl văd printre gratii este bine îmbrăcat, înalt și cu umerii lași. Cred că are douăzeci și ceva, spre treizeci de

ani. Lumina lunii se reflectă de pe pielea smeadă a creștetului său ras.

— Sextus Hospius, vine răspunsul înfundat. Am o pecete de acces.

Hospius privește spre fereastră și vede că tocmai mă uitam la el. Are barba neagră, tunsă scurt, și ochi serioși, cafenii, care-l fac să pară arătos și pătimaș în același timp. Se apleacă și lipește de geam ceva ce par a fi documente oficiale de la Ierarhie.

— Nu ni s-a spus că vii, zice Hrolf.

— Nici eu n-am știut că o să vin până acum vreo treizeci de minute. E urgent.

— Nu așa merge treaba.

— E în seara asta, Septimus.

Expresia nu i se schimbă deloc, dar felul nerăbdător în care a pus accentul pe statutul inferior al lui Hrolf este cât se poate de limpede.

Hrolf se uită chiorâș la ușă, apoi se duce la mica scobitură din zid de lângă ea și o atinge cu cheia de piatră a Voinței, cu un clic iritat. Fanta de pe partea noastră se închide complet. Afară, Hospius observă că pe partea lui aceeași fantă se deschide, așa că își pune hârtiile acolo. Mă uit cu atenție, ca să mă asigur că nu adaugă și altceva.

Hrolf așteaptă ca eu să confirm înclinând din cap, apoi deschide iar în partea noastră și scoate colile puse de Hospius, pe care le răsfoiește. Face o grimasă când mi le dă.

— Pecetea proconsulului.

Atât spune.

Studiez cu atenție scrisul; Hrolf știe ce face, dar aici, între sleitoare, e mai bine să cercetezi lucrurile de două ori. Totuși, aici avem de-a face cu o permisiune completă de intrare, de la Proconsul însuși, semnată și pecetluită. Se pare că Hospius e un tip cât de cât important, chiar mai mult decât s-ar cuveni potrivit rangului său; este un agent specializat, numit direct de Senat să cerceteze orice nereguli din censul pe anul trecut. Cooperarea între piramidele senatoriale ale Guvernanței – mai-marii lui Hospius, care

supraveghează censul – și Armată, care se ocupă de închisorile din Republică, îi asigură lui Hospius accesul la unul dintre prizonierii de aici ca să-l interogheze.

— Pare valabilă, admit eu, înțelegând nemulțumirea lui Hrolf.

Hârtiile îi permit vizitatorului nostru accesul la nivelul cel mai de jos. E o cruzime să-i trezești pe bărbații și pe femeile de acolo la jumătatea sentinței.

Hrolf îmi ia foaia cu pecetea lui Manius și o strecoară înapoi prin fanta îngustă a ușii. Pecetea infuzată cu Voința proconsulului întrerupe circuitul de securitate la fel de eficient ca și cheia lui Hrolf, ușa de piatră alunecă lin în scobitura ei din perete, iar prin micul spațiu se furișează o rafală de aer nocturn amar, din Letens, ca pentru a anunța intrarea siluetei impunătoare a lui Hospius. Odată ajuns înăuntru, își scoate pelerina albastră, din țesătură fină, și o trăneste neglijent pe spătarul unui scaun din apropiere, aruncându-ne ceea ce el probabil că-și închipuie a fi un zâmbet fermecător. Însă Hrolf vede un bărbat care-i încălcă spațiul, așa că își reprimă o strâmbătură și înșfacă pecetea lui Hospius ceva mai energic decât ar fi nevoie, eliberându-i Voința și lăsând ușa să se închidă cu aceeași alunecare lină.

Eu văd un bărbat care se străduiește prea mult să pară relaxat și încerc din răsuputeri să nu reacționez în niciun fel.

Probabil că nu-i nimic. Oricât aș încerca să mă conving că e adevărat, după trei ani chiar mă pricep de minune să recunosc alți actori.

Pe vizitatorul nostru îl neliniștește ceva.

— Mulțumesc, Septimus.

Hospius mă privește în treacăt, sesizându-mi tinerețea și hotărând că nu merit osteneala, apoi se concentrează asupra lui Hrolf.

— Știu că e ceva neobișnuit, dar am nevoie de informații de la cineva. De la un bărbat pe nume Nateo.

Hrolf scoate catastiful închisorii de pe raftul de sus, din colț, și-l deschide. Preț de câteva secunde, degetul lui urmărește rândurile de pe hârtie.

— Nateo, Nateo... uite-l aici. Celulele din adânc, est, patruzeci și unu. Vis, tu așteaptă aici.

Înșfacă o cheie din cârlig și face trei pași spre ușa interioară a închisorii – are doar o încuietore obișnuită –, dar când să-l facă și pe al patrulea se împiedică. Apoi, când se îndreaptă, se uită în spate, la mine și la Hospius, cu o privire pierdută și nesigură. Expresia aceea îi dispare într-o clipă, dar eu știu ce înseamnă.

— Scuzele mele, Septimus. Am uitat că te doare genunchiul, mint eu rapid, apoi mă duc și-i iau cheia din mână înaintea să apuce să protesteze. O să fie mai rapid dacă îl escortez eu pe Sextus. Celulele din adânc, est, patruzeci și unu, așa ai zis?

Hrolf se uită furios la mine, dar văd recunoștință în ochii lui. Știe ce s-a întâmplat, dar probabil că nici nu-și mai amintește cine este Hospius.

— Genunchiului meu i-ar prinde bine să se odihnească, intră el în joc. Dacă Sextus nu are nicio obiecție.

— Niciuna.

Hospius îmi face semn, nerăbdător. Cred că n-a văzut nimic care să i se pară ciudat.

Intrăm în incinta închisorii și încui ușa după noi, lăsându-l în urmă pe Hrolf, care pare cam tulburat. Pe perete spânzură un felinar cu o lumânare în el, aprinsă la începutul schimbului nostru și din care acum a mai rămas doar un ciot. Îl iau din cârligul în care stă și-l țin ridicat, ca să luminez scara îngustă ce coboară. Treptele de piatră tăiată drept lucesc umed.

— Ai grijă cum calci, îl avertizez pe Hospius. E alunecos aici jos.

Merg înaintea acestui Sext, iar lumina prea slabă formează un halou în jurul nostru pe măsură ce coborâm. Simt că mă furnică spinarea, știindu-l în urma mea. Nu reușesc să-mi scot din minte primul lui moment de prefăcătorie. Dar hârtia aceasta – sau, cel puțin, pecetea de pe ea – era infuzată de proconsulul

Manius, ceea ce este imposibil de falsificat. Și știu că nu e bine să insist. Așadar, tot ce pot face este să sper că nervozitatea lui și încercarea de a o ascunde nu sunt legate de ceva nepotrivit.

Și mai important de-atât, trebuie să sper că motivul pentru care se află aici, oricare ar fi el, nu va atrage atenția asupra mea.

— De cât timp este Septimul tău așa?

Vek. Tot în limba strămoșilor mei îmi vine să înjur, deși pot să-mi asum acest risc doar în gând. Îmi compun o expresie confuză și arunc o privire peste umăr.

— Ce vrei să spui?

— Muncește aici de prea mult timp, spune Hospius, iar ochii lui căprui pătrunzători îi fixează pe ai mei până când mă întorc iar spre spațiul din fața mea și mă concentrez asupra treptelor. Nu trebuie să-ți faci griji. Nu voi spune nimic despre asta.

Râd forțat.

— Nu mi-e clar ce vi se pare că ați văzut, dar vă înșelați.

Dacă află proconsulul Manius, Hrolf își va pierde postul de aici. E suficient de vârstnic încât să fie pus într-o piramidă de pensionare și, cu mintea lui slăbită, aproape sigur că va fi retrogradat la rangul de Octav. Forțat să trăiască într-o constantă epuizare pe măsură ce este folosit treptat, iar Ierarhia îi fură anii și calitatea vieții la fel cum le fură de la bărbații și femeile de aici, din celulele din adânc.

Și, firește, ar trebui să mă descurc cu Septimul cel nou. Din cei trei care au condus închisoarea Letens de când am început eu să muncesc, cu Hrolf mi-a fost, de departe, cel mai ușor să mă înțeleg.

Singurul răspuns al lui Hospius este un mormăit. Nu pare convins, dar nici nu insistă.

Ajungem la capătul scării, iar felinarul meu dă la iveală ziduri netede pe care lucește umezeala și care se întind în stânga și-n dreapta. Îmi ajunge la urechi un zumzăit scăzut, aproape imperceptibil. Chiar și după ce am petrecut aici mai mult de un an, tot mă afectează.

Din spatele meu se aude un zgomot – pe jumătate tuse, pe jumătate icnet.

— Ce miroase așa?

— Prizonierii.

Aproape că nici nu mai bag de seamă duhoarea sudorii amestecate cu urină. Nici măcar nu e chiar așa de rău, la nivelul asta.

— De ce nu aveți grijă să fie curați? întrebă Hospius, stârnit.

— Avem. Îi spălăm de două ori pe zi, cât de bine putem. Dar nu-și pot controla măruntaiele în sleitoare.

Îmi stăpânesc furia din voce cât pot de bine, dar nu pot să nu adaug:

— Conform reglementărilor cateniene, trebuie spălați de două ori pe săptămână.

La asta, Hospius nu are nimic de spus.

Trecem de câteva colțuri și începem să coborâm alt rând de scări, lăsând etajul de mai sus în beznă. Aceste scări duc la cel mai de jos nivel, unde sunt ținute prizonierii care au de stat mult timp acolo. Sentințe mai lungi de doi ani: în cea mai mare parte, criminali și presupuși colaboratori cu Anguis. Parcă în ultima vreme am trimis tot mai mulți oameni aici jos.

— Te descurci bine pe aici.

Glasul profund al lui Hospius răsună, reverberând din zidurile austere, deși încearcă să-și adapteze vocea la liniștea din jur.

Nu vreau să fac conversație, dar e mult mai riscant să fiu nepoliticos.

— Trebuie să cobor aici o dată la două nopți.

— Așadar, tu și Septimus vă îngrijiți cu rândul de acești prizonieri?

— Chiar așa.

— În ciuda genunchiului care-l doare.

Vek. Ridic din umeri ca să-mi ascund îngrijorarea provocată de insistența lui Hospius.

— Îl doare, dar asta nu-l transformă într-un schilod. Și își ia foarte în serios responsabilitățile.

— Sunt sigur că așa este.

Acum, Hospius merge în paralel cu mine, fiindcă treptele sunt mai late decât celelalte. E cu un cap mai înalt decât mine. Îl văd privindu-mă și pare că i-am stârnit interesul. Exact ce nu voiam să se întâmple.

— Cum te numești?

— Vis.

— Și de câtă vreme îl ajuți pe Septimus aici, Vis?

— De câteva luni.

Nu-i o minciună, deși nu asta m-a întrebat Hospius, nu cu adevărat. N-am de gând să spun de cât timp am stat aici expus la sleitoare.

— Ești tânăr pentru genul ăsta de muncă.

— Vis Solum.

Îmi spun numele întreg în loc de alte explicații.

— Ah.

Hospius pune lucrurile cap la cap. Sunt orfan. Și este clar că sunt un orfan căruia i-a fost greu să-și găsească un cămin, având în vedere vârsta mea. Așa că Religia – a treia piramidă senatorială, care conduce orfelinele din Ierarhie – și Armata mi-au găsit un rost aici.

Am ajuns la capătul scărilor; două pasaje întunecate ca smoala se deschid în unghi drept în stânga și-n dreapta și un altul în față. Pornesc spre stânga, prin cel estic.

— Aproape că am ajuns, spun eu, mai degrabă ca să opresc alte întrebări decât ca să umplu tăcerea.

Duhoarea e și mai rea, mai densă, iar Hospius își acoperă nasul și gura cu o batistă în timp ce mergem. Îl înțeleg. Eu am vomat primele dăți când am coborât aici. Și acum, deși m-am obișnuit, tot îmi lăcrimează ochii când felinarul meu luminează prima dintre celulele numerotate.

Hospius se oprește brusc și brațele îi cad de-o parte și de alta a corpului, uitând de miros pentru o clipă.

— N-ai mai văzut o sleitoare până acum? Întreb eu, și am nevoie de toată puterea minții ca să nu-mi arăt satisfacția stârnită de groaza bărbatului mult mai masiv decât mine.

Celulele din închisoarea Letens sunt delimitate de ziduri din piatră, dar nu există uși, nu există nimic în partea din față, lăsând la vedere ceea ce se află înăuntru. Lată de numai vreo doi metri și nu cu mult mai adâncă, fiecare boltă neluminată conține numai două lucruri.

Un deținut. Și sleitoarea de care stă legat.

Bărbatul din celula estică unu este cam de vârsta lui Hospius, dar asta e singura asemănare. Pielea albă, goală, îi e palidă ca a unui mort; aproape cenușie. E slab și fragil, cu obrajii supti, părul blond lung și încălcit. Răsufă șuierător. La încheieturile mâinilor și la glezne are cătușe de oțel legate între ele de lanțuri zornăitoare prinse de o bară aflată deasupra lui. Ochii lui albaștri sunt deschiși, dar tulburi, privind în gol, și zace întins pe o lespede albă, lustruită ca o oglindă, aproape orizontală, dar puțin înclinată în jos pe partea noastră. Spre micul șanț de scurgere care trece prin fața tuturor celulelor și din care cea mai mare parte a dejecțiilor de la prizonieri poate fi spălată cu ușurință.

Din punctul meu de vedere, adevărul despre Ierarhie se află chiar aici jos; gol-goluț.

— Nu, îmi răspunde Hospius cu glas moale. Eu... nu. De cât timp se află aici?

Opt luni.

— Va trebui să mă uit în registru.

Îmi amintesc că eu însumi l-am legat.

— Ce a făcut?

Contează?

— Va trebui să mă uit în registru.

Îmi mențin tonul plictisit. Neutru. Încerc să-l fac să înțeleagă că așa e în fiecare zi aici jos.

— Ar trebui să mergem mai departe, Sextus.

Hospius încuviințează din cap, deși ochii nu i se desprind de silueta descărnată a prizonierului decât atunci când, îndepărându-ne cu tot cu felinar, îl redăm întunericului.

Mergem și pe măsură ce avansăm, la stânga și la dreapta, micul nostru cerc de lumină reflectă copii ale primei celule. Bărbați și femei, înlănțuiți, slăbiți și goi, cu toții zăcând pe lespezi albe și reci. Sunt descărnați din cauza mașinărilor de care sunt legați, cred eu, mai degrabă decât din cauza înfometării. La vremea mesei, le dau mult mai multă mâncare decât aş putea eu să înghit vreodată, și ei nici nu fac mișcare.

Hospius tace lângă mine, fără să se arate afectat în vreun fel de nenorocirea din jurul nostru. Vreau să-l supraveghez mai îndeaproape – în continuare, simt că ceva nu e în regulă cu el, cu prezența lui aici, cu toată seara asta –, dar dorința mea de a trece neobservat e mai puternică. Indiferent dacă este ceea ce pretinde a fi sau nu, dacă observă că sunt bănuitor, asta n-o să facă decât să atragă atenția.

— Est, patruzeci și unu, spun eu când lumina noastră pâlpătoare dă la iveală numărul mare gravat pe peretele din spate al nișei de piatră. Omul de acolo, Nateo, se află la noi de mai puțin de o lună: îmi amintesc când a venit pentru că, spre deosebire de cei mai mulți prizonieri, era evident că fusese transferat de la un alt centru de sleitoare. E la fel de slab ca toți ceilalți, are obraji supti și un nas coroiat care îi dă aerul unui șoim. Părul lipit în şuvițe stă răsfrat pe placa albă, depășindu-i umerii. E greu să ghi-cești vârsta prizonierilor, dar nu cred că el are mai mult de treizeci de ani.

Nu primesc niciun răspuns. Îi arunc o privire lui Hospius și descopăr că trage cu ochiul la Nateo strângând imperceptibil din buze. Bărbatul de pe sleitoare se uită și el în direcția noastră, dar are privirea goală. Nu pare să recunoască pe nimeni și nu reacționează în niciun fel la lumină sau la prezența noastră.

— Trebuie să vorbesc cu el, spune Hospius și face un pas în față.

— *Oprește-te*, strig eu, panicat, apoi ridic mâna ca să mă scuz de îndată ce Hospius încremenește. Iertare, Sext, n-am vrut să fiu nerespectuos. Doar că este periculos să vă apropiați prea mult. Pregătirea unui prizonier pentru sleitoare durează zile întregi. Dacă atingeți o sleitoare ați putea muri. La fel și orice om care vă cedează Voință.

— Ah, face Hospius, dar îmi ascultă avertismentul și nu se apropie mai mult. Dar poți opri sleitoarea? Temporar?

— Pot ridica prizonierul cu scripetii. Ca să rup legătura, explic eu și simt că mă pândește senzația de greață la gândul a ceea ce este pe cale să se întâmple. Doar că n-o să fie plăcut. Mai ales pentru el.

Hospius își trece palma peste țeasta rasă. Trece printr-un moment de îndoială – îmi dau seama de asta după mișcarea mâinii lui –, dar când se uită iar la mine văd că are fața împietrită.

— Am venit aici ca să capăt răspunsuri. Fă ceea ce ai de făcut.

Încep să mă apropii de placa albă, pătrunzând mai adânc în celula patruzeci și unu. Pe mine nu m-au afectat sleitoarele până acum – pe cei mai mulți oameni, simplul fapt de a se afla în apropierea lor îi afectează în câteva luni, iar eu muncesc aici de aproape cincisprezece –, dar tot mă mișc cu atenție, evitând cu orice preț să ating ceva fie și din întâmplare. Indiferent dacă ești imun sau nu, chestiile astea sunt făcute să te scurgă de Voință la o simplă atingere. Și nu iau doar porțiunea pe care Ierarhia o adună de la milioanele de Octavi care-i alcătuiesc temelia. Întreaga motivație, concentrare, energie mentală și fizică – toate sunt absorbite de pietrele astea alburii, urmând să le primească vreun Septim îndepărtat care se bucură de o favoare specială.

După mine, moartea ar fi o soartă mai bună.

Și cel mai rău e că știu că mulți dintre bărbații și femeile de aici ar fi de acord cu mine.

Ajung în cea mai îndepărtată parte a celulei și mă las pe vine, mișcând felinarul de-a lungul peretelui până când văd roata dințată. Încep s-o învârt, simțind cum mi se încordează mușchii.

De deasupra se aude un zornăit, apoi un scrâșnet când lanțurile se cutremură și apoi se strâng. Bărbatul de pe sleitoare se lasă moale când e tras în sus într-un fel dizgrațios, dezlipindu-se de piatra albă și legănându-se în aer. Mai învârt de câteva ori ca să-l îndepartez de lespede la o distanță de câțiva centimetri, apoi blochez roata.

Mă ridic, cu ochii la bărbatul flasc și ciolănos suspendat deasupra lepezii din fața mea. Am mai văzut doar de câteva ori cum se eliberează prizonierii; Septimul de la conducere se ocupa de fiecare dată de procedurile de final de sentință și rareori există alte motive pentru a trezi un deșinut.

Mă întorc la intrarea în celulă și mă alătur lui Hospius care – stânjenit – își face de lucru cu tunica pe care o poartă. Este impecabilă, perfect curată, cu falduri acolo unde trebuie. Nu e decolorată deloc.

Drept să spun, e imaculată. Ca și cum n-ar mai fi fost purtată niciodată.

— De ce nu se trezește? Întreabă Hospius, care nu a observat că-l studiam, concentrându-și atenția numai și numai asupra bărbatului din fața noastră.

— Durează câteva clipe.

Chiar când spun asta, ceva se schimbă. Ritmul constant, sacadat al răsufării prizonierului se întrerupe. Un oftat mai puțin disperat îi scapă de pe buze. Lanțurile îi zvâcnesc, pleoapele îi tresar și lumina conștiinței i se strecoară înapoi în privire; e prima oară când este prezent acolo, cu noi, măcar în parte.

Hospius îmi aruncă o privire și-mi dau seama că nu se poate hotărî dacă să-mi ceară să plec sau nu. Oricum nu plec; fie și cu riscul de a-l înfuria, aș încălca mult prea multe reguli dacă l-aș lăsa singur aici.

E limpede că ajunge și el la aceeași concluzie, pentru că nu spune nimic și se apropie de sleitoare cât să intre în câmpul vizual al prizonierului. Se lasă pe vine în așa fel încât fețele lor să fie la același nivel.

— Nateo! Mă auzi? Numele meu este Sextus Hospius.

Nonagere.

Rostește cu atenție, rar, dar îmi ia o secundă să identific ultimul cuvânt. Este în limba vetusiană.

Nu reacționa.

Hospius ridică iar privirea spre mine și mă străduiesc din răsuputeri să aplic avertismentul pe care i-l dă lui Nateo. N-ar trebui să știu ce înseamnă cuvântul. De ce aș ști? Vetusiana este o limbă moartă. O ciudățenie livrescă. În afara vreunui cuvânt deja integrat în limba comună, a fost desființată de Ierarhie cu mai bine de o sută de ani în urmă. Singurul ei rost adevărat este să permită citirea textelor originale dintr-o eră de mult apusă.

Însă tatăl meu credea cu pasiune în importanța unei istorii nealterate de traducătorii Ierarhiei. Mama mea era învățată și vorbea fluent trei limbi. Iar pe mine m-au pregătit amândoi plus profesorii particulari timp de paisprezece ani ca să devin diplomat, să-mi susțin sora dacă ar ajunge la domnie, călătorind în alte țări.

Capul lui Nateo se bălângănește și bărbatul se uită, buimac, la Hospius. Își linge buzele. Apoi încuviințează din cap încet și dureros.

Înțelege. Cei doi se cunosc.

Sângele îmi vuieste în urechi. Oare Hospius se află aici ca să-l ajute pe Nateo să evadeze? Nu pot permite una ca asta; atenția și cercetările pe care le-ar atrage mi-ar aduce sfârșitul. Dar nu pot nici să acționez preventiv. Până acum, Hospius n-a făcut nimic rău. Hârtiile lui păreau autentice. *Erau* autentice.

Nu spun nimic, nu fac nimic. Trebuie să aștept.

— Vorbești?

Tot în vetusiană. Hospius vorbește stălcit, ca și cum s-ar strădui să rostească niște cuvinte pe care le-a învățat de unul singur cu multă vreme în urmă. Niciunul dintre bărbați nu se uită la mine, dar eu mimez o indiferență vecină cu stupoarea, ca să fiu sigur.

— Pot. Puțin.

Vocea lui Nateo sună ca și cum cineva ar zgâria încet cu niște cuie zidul de piatră. Și el folosește limba moartă, dar cu mult mai multă ușurință decât omul care a venit aici să-l vadă.

— Cât timp? întrebă el plimbându-și privirea împrejur, de parcă ar căuta răspunsul în altă parte decât la Hospius.

— Cinci ani.

Ceva sclipește în ochii lui Nateo, care se uită iarăși la Hospius. Mai concentrat de data asta.

— Ai venit să mă eliberezi?

— Sper. Informație mai întâi.

Hospius vede cum bărbatul întemnițat se panichează și întinde mâna ca să-l prindă de umăr și să-l liniștească, în timp ce lanțurile încep să zornăie din pricina tremurăturii.

— Știu... tu nevinovat. Nevoie să înțeleg... de ce tu aici. Veridius?

Numele este o întrebare adresată cu o intensitate tăcută.

— Se poate să fi fost, răspunde Nateo, care se calmează, dar în cuvintele lui există o urmă de îndoială.

Mă prefac că-mi înăbuș un căscat, las felinarul pe jos și mă îndepărtez puțin ca și cum aș inspecta celulele din apropiere cât aștept. Hospius o să știe că nu sunt departe, dar e mai ușor să mă concentrez la traducere dacă ei nu îmi pot vedea reacțiile.

— Nevoie tu... gândești. La Caeror. Orice a spus înainte...

Lasă fraza în aer și, deși nu-i văd fața, cred că de data asta nu e din cauză că nu-și găsește cuvintele în limba aceea.

— Cu mult timp în urmă.

Nateo râde amar, înecându-se.

— A trimis un mesaj înainte să se întâmple. Nume pe care nu le știu. Obiteum. Luceum. Vorbea despre o... poartă. Putere ciudată dinainte de Cataclism. Știi ce... înseamnă asta?

Liniște. Un zornăit slab. Apoi:

— Trebuie să ies mai întâi. Gata.

Închid ochii, murmur o înjurătură în beznă forțându-mă să-mi recapăt atitudinea blazată, apoi mă întorc în câmpul lor vizual târșându-mi ghețele pe podea ca și cum nu s-ar fi întâmplat

nimic important. Ca să-i amintesc lui Hospius că sunt acolo. Nu cred că mai plănuiește vreo evadare. Dar nici nu vreau să se răzgândească.

Când mă aude venind, Hospius ridică privirea și o întâlnește pe a mea, întrebătoare. Îmi face semn din cap că nu are de gând să mai stea mult. Îmi ascund ușurarea. Nateo observă schimbul de priviri și începe să respire mai iute. Lanțurile încep iar să-i tremure, lăsând frica lui Nateo să zguduie întunericul.

— O să fac tot ce pot. Jurământ, spune Hospius, distrăgându-i lui Nateo atenția de la mine. Dar tu... prietenul lui. Te rog. Dacă știi...

Nateo îl privește neclintit. Este singurul lui atu.

Vizibil dezamăgit, Hospius își îndreaptă spinarea și se dă înapoi.

— Te rog, spune Nateo, dar de data asta vorbește în limba comună, nu în vetusiană. *Te rog*, imploră el. Nu mai vreau. Nu mă pune înapoi. Tu nu știi cum este.

Cuvintele lui sunt durere pură. Capul îi zvâcnește în toate părțile, cât să mă cuprindă cu privirea:

— Tu. Tu ești mai bun decât ceilalți. Mai blând. Știu asta, pentru că să te afli pe placa asta nu e ca și cum ai dormi. E mai rău. Ești *aproape* adormit. *Tot timpul*. Dar suficient de treaz cât să realizezi că se petrec lucruri. Știi că mintea ar trebui să-ți fie mai ageră. Știi că lumea trece pe lângă tine.

Acum i-au dat lacrimile. De disperare. Se bălbaie.

— Cinci ani. Cinci *ani*. Uită-te la mine! Nici măcar n-am...

— Nateo.

Hospius încearcă să-l liniștească. E îngrijorat. Fără îndoială, se teme că secretele sale nu sunt în siguranță. Se apropie cu jumătate de pas.

Atunci Nateo se răsucesc mult mai rapid decât ar trebui să reușească un om în starea lui. Se arcuiește, răcnește, se zvârcolește în toate felurile și disperarea animalică dă putere membrilor sale uscățive. Metalul zornăie asurzitor. Se folosește de inerția

propriului corp, care se leagă ca să se răsucescă încă o dată și să-l înhațe pe Hospius de tunica sa mult prea nouă.

— *Pe zeii afurișiți.*

Înjur și mă pun în mișcare înainte de a apuca să evaluez situația ca lumea. Alunec pe piatra albă, mă izbesc tare de brațul lui Nateo și mă bag între cei doi bărbați înainte ca Sextul să cadă peste mașinărie. Nateo nu se mai poate ține bine. Mâna lui îmi alunecă pe umăr. Eu deja mi-am pierdut echilibrul.

Cad în față, încurcat în lanțul lui, și simt suprafața netedă a sleitoarei sub mâini.

Un fior alunecos, bolnav, mi se strecoară în palme. Este acid, rece și fierbinte, ascuțit și ud. Mă străbate teroarea. Mă arunc cât mai departe, zbătându-mă să mă eliberez de lanțurile încurcate și izbind disperat cu piciorul mânerul care blochează scripetele. Roata zimțată se învâрте nebunește și mă dau iute înapoi, cât mai departe de Nateo, ca să nu mă poată apuca din nou.

Se aude zornăitul lanțului care se derulează, apoi doar o răsuflare greoaie.

— Pe mormintele zeilor, murmură Hospius, zguduit, sprijinit de zidul celei.

Se uită la silueta învăluită în metal a lui Nateo de parcă s-ar aștepta ca acesta să facă un salt și să atace din nou. Dar brațele și picioarele înfășurate în lanțuri zac lipite de sleitoare. Ochii lui Nateo par să se holbeze la mine, dar sunt goi. Încă îi simt cum mă acuză.

— Sunteți bine? întreb.

Mă ridic pe picioare nesigure. Inima îmi bubuie. Vechile cicatrici de pe spinare s-au umflat și mă dor din pricina tensiunii. Am atins sleitoarea. Piele pe piatră. Risc și îmi privesc mâinile. Din câte văd, sunt în regulă. Încă simt furnicăături, dar sunt în regulă.

— Da, răspunde Hospius, atingându-și cu degetul tunica acolo unde Nateo s-a agățat de ea; privirea, vizibil melancolică, îi zăbovește asupra deținutului, după care își controlează expresia. Sunt bine datorită ție, îmi spune.

Se îndreaptă de spate și se concentrează iarăși asupra mea. Deslușesc o întrebare în privirea lui.

— N-am pățit nimic, spun eu, răspunzând la întrebarea pe care sper că vrea s-o pună; dacă a văzut cu adevărat ce s-a întâmplat, am dat de belea. Dar am avut noroc, continui eu. A fost cât pe ce să pic pe sleitoarea aia blestemată de zei.

Tremurul din vocea mea nu e deloc fals. Încă mă aștept să mi se întâmple ceva cumplit.

— Dar n-ai căzut?

Reușesc să râd scurt:

— Credeți că altfel am mai fi avut conversația asta?

Hospius face un pas în față și mă bate pe umăr.

— Adevărat. Ai făcut o treabă bună, Vis Solum. Foarte bună. Am avut noroc că erai aici.

Este o laudă prețioasă din partea unui Sext. Probabil că altcineva s-ar simți flatat.

Mă pun pe treabă să realez scripetele în poziția inițială, apoi încerc să ajustez poziția lui Nateo pe sleitoare folosindu-mă de lanțurile întinse aproape la maximum, având grijă ca el să stea cât se poate de confortabil din nou. Nu-l învinovățesc pentru acțiunile lui.

Ca de obicei, îi învinovățesc pe cei care l-au pus aici.

Lumânarea din felinar e pe cale să se stingă pe drumul de întoarcere. La baza celui de-al doilea rând de scări, aprind un alt felinar de pe un raft din apropiere și i-l dau lui Hospius.

— Ar trebui să iau câte ceva din magazie, dacă tot sunt aici jos.

E adevărat, dar și mai important e că am nevoie să fiu puțin singur, ca să-mi inspectez cum trebuie mâinile, să eliberez tensiunea care amenință să izbucnească odată cu fiecare răsuflare.

— Camera gărzilor e chiar în față. Bateți la ușă. Septimus Hrolf o să vă deschidă.

Nu asta este protocolul, dar lui Hrolf n-o să-i pese.

Hospius pornește în sus, pe scară, dar se oprește și se întoarce spre mine: